

Abattoir Fermé duikt in den drank in 'Buko'

Els Van Steenberghe Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

21/11/16 om 10:49 - Bijgewerkt om 22:22

Bron: Knack Focus

Tom Vermeir en Dominique Van Malder maken een tiental flessen soldaat, in naam van de kunst, uiteraard. (En met dank aan de Amerikaanse cultauteur en drankorgel Charles Bukowski.)

© Sofie Jaspers

The Play = *Buko* én *The L.A. Play*

Gezelschap = Abattoir Fermé

In een zin = *Buko* is een voorstelling die doet wat een mens van het theater verlangt: dit is een feest om naar te kijken en te luisteren, een feest mét een ranzig ruw kantje. De drank vloeit hier als (on)welriekende ontgoocheling. Na afloop plakt de vloer dus van triestigheid.

Hoogtepunt = Het 'tabel van Dimitri Mendelejev'-orgasme waarin Tom Vermeir een woeste en noeste vrijpartij met zijn geliefde (een scheikundige) beschrijft...

Meer info: www.abattoirferme.be

'Some people never go crazy

what truly horrible lives

they must lead.'

(Uit: *Some People*, Charles Bukowski)

Die quote prijkte op het krijtbord vlakbij de ingang van KC Nona waar de voorstelling in première ging. Het was wellicht de belangrijkste regieaanwijzing van Stef Lernous aan kornuiten Tom Vermeir en Dominique Van Malder. Twee toppers die debuteren bij Abattoir Fermé (*). En ze doen dat met veel spelplezier en veel drank in *Buko*, een stuk dat doordesemd is van de alcohollicht waarmee cultauteur Charles Bukowski een groot deel van zijn leven omringd was én dat de tragiek van het snakken naar 'roem in Los Angeles' uitademt.

We bevinden ons in een of ander smoezelig motel met afval op de grond en gifgroene neonverlichting. Daar trachten de twee, als Tom en Dominique, te overleven als auteurs-met-een-Hollywoodroom. Met de ene hand op de typemachine en de andere hand rond een flessenhals of een glas. Per nip van het glas volgt een zin of een vloek. Zo gaat dat maar door. Ze houden elkaar recht maar sleuren elkaar evengoed mee in hun val. Intussen wordt fastfood besteld (dan doet een expressief geschminkte Sung Im-Her haar guitige intrede) en ontrolt zich zowaar een sluwe verhaallijn die weer eens iets zegt over de goedheid van de een en de sluwheid (plus het daarmee gepaard gaande knagende schuldgevoel) van de ander.

Minstens even belangrijk dan die verhaallijn of het boodschapje dat zo doorzichtig is als de zuiverste wodka, is het speelfeest dat zich voor je ogen en op een almaar plakkerige speelvloer (met dank aan de liters bier en sterke drank) ontrolt. Lernous lijkt zich de laatste jaren toe te leggen op het beste en het zotste in zijn spelers naar boven brengen. Hij poot ze neer in een decor dat even vervallen oogt als het leven van de personages die neergezet worden. Zo legt hij op die dikke, vette laag hilariteit een zacht glanzend laagje levenspijn. Dat deed hij eerder al in het memorabele *Grey Gardens* met Gène Bervoets en Chiel Van Berkel, dat doet hij nu opnieuw in *Buko*.

Lernous schildert hier met licht, likeur en lijven. Uitgangspunt is zijn liefde voor Los Angeles, de stad die blinkt van roem en stinkt naar alle verzuurde dromen. Hij daagt Vermeir en Van Malder uit om elke vezel in hun lijf en elke groezelige herinnering aan wilde feestjes in te zetten, hun stem alle registers te laten verkennen, hun mimiek tot uitersten te drijven en, onderwijl, zichzelf vol alcohol te gieten (zo lijkt het toch). Het gevolg: de twee leveren een letterlijk bezopen topprestatie af. Van Malder zwijmelt tegen het einde wel eventjes over de scène maar blijft scherp en wanneer zijn gekokhals wat 'jakkes'-reacties bij enkele toeschouwers ontlokt, reageert hij grappig en gevat: 'Ge had maar naar de boekenbeurs moeten gaan é', en schuifelt rustig verder naar de grauwe ijskast vol drank. Elke scène is een kleurig en door Lernous minutieus gecomponeerd plaatje dat blinkt en stinkt, tegelijkertijd.

Buko is een voorstelling die doet wat een mens van het theater verlangt: dit is een feest om naar te kijken en te luisteren, een feest mét een ranzig ruw kantje. De drank vloeit hier als (on)welriekende ontgoocheling. Na afloop plakt de vloer dus van triestigheid. Abattoir Fermé bewijst hier nog maar eens dat stukken over droefenis ontzettend geestig en kleurrijk kunnen zijn. De enigen die door deze voorstelling dreigen in slaap te sukkelen, zijn de acteurs zelf. Net na het applaus, als *den* drank hen echt overmant.

PLUS: Enkele dagen na *Buko* ging ook *The L.A. Play* (* * *) in première. Een stil stuk, eveneens van de hand van Lernous, waarin de regisseur opnieuw een duo opvoert dat tot elkaar veroordeeld lijkt. Chiel Van Berkel en Tine Van Den Wyngaert vertolken een man en een vrouw die in het lawaaierige Los Angeles een groezelig plekje - genre 'vochtige kruipkelder' - vonden waar ze een eigen, klein en muf leven uitbouwden en daarbij een morsige 'manusje-versus-meesteres'-relatie uitproberen. Dat klinkt nogal zielig, dat is het ook, maar ook hier kleurt Lernous die triestigheid met filmische zwier in. *The L.A. Play* laat zich beleven als een droom waarin elke pijnlijke situatie tot een visuele grap explodeert. Zetels die roze tranen huilen, sokkenomeletten, griezelig kleine poppenhandjes, kuipen vol kruinen, Ach, we klappen uit de biecht. *The L.A. Play* is evengoed een feestje maar is net iets minder rijk en gelaagd dan *Buko*. Al vormt het wel een prachtig prikkelend, visueel voorspel op *Buko* dat vervolgens dieper graaft in de grond en het hart van Los Angeles en, ruimer, in de drang én de onkunde van de mens om voor zichzelf en zijn medemens te zorgen in de meest troosteloze omstandigheden.

Els Van Steenberghe

(*) CORRECTIE: Enkel Tom Vermeir debuteert bij Abattoir Fermé, Van Malder was eerder te zien in ***Colossus*** (EVS)

Versturen via e-mail

Gerelateerde artikelen

[The xx neemt Knack Focus over en gidst u door de Belgische festivalzomer](#)

Band van de dag - KnackFocus.be

La La Land

De Tussenstand: de twaalf beste films van het voorjaar

'Zieke geest' Robert Kirkman: 'Ik ben doodsbang van vogels'

Drie iconische Cannes-kiejkjes

Voor u

The xx neemt Knack Focus over en gidst u door de Belgische festivalzomer

De Tussenstand: de twaalf beste films van het voorjaar

Selectie Het Theaterfestival 2017 bekend

Karma en okapi's: hoe het kleine Best Kept Secret Radiohead aan de haak sloeg

Fleet Foxes' derde plaat Crack-Up: hermetisch maar imposant

Focus @ the Festivals: vijf festivals waar wij deze zomer onze tenten opslaan

Knack toert met foodtruck langs festivals: 'Onze worsten en burgers zullen níet naar geperst karton smaken'

STUFF. remixen op je iPhone? Het kan vanaf nu

Win tickets voor het festival van The xx in IJsland (en massa's andere festivals)

Vindt u zes keer The xx?

Van Wild Tales tot Ryan Gosling in The Place Beyond the Pines: de 10 tv-tips van de week

'Ik bloei nogal traag open'

Beatles x Kraftwerk

Grootste architecten ter wereld willen Brussels museum ontwerpen

Onze partners

Deze website maakt gebruik van cookies om uw gebruikservaring te verbeteren. Door verder te surfen, stemt u in met ons cookie-beleid. [Meer info](#)